

МАКСИМ СОЛОДОВНИК

MORE NEWS
FROM NOWHERE

Максим Солодовник

MORE NEWS FROM NOWHERE

Книжка вибраних поезій за перші 10 років творчості.
Тільки найкращі тексти — як найновіші, так і вже давні.
Оптимальний варіант для першого знайомства з творчістю автора.
Тут нема міцних зв'язків між окремими віршами, як у збірках і циклах,
кожен може сприйматись окремо, тут діє лише хронологія.
Ця книжка — ще одна піка під ребра тим, хто заперечував можливість її появи.
Тим же, хто радий цій поетичній зустрічі, автор зичить фарту і масті —
ви на правильному шляху.
Будьте сильними, будьте неприборканими.

Усі права застережено. Заборонено відтворювати будь-яку частину цього видання без письмового дозволу автора.

Книжка виходить в авторському правописі.

На обкладинці використано картину «Twixt Day & Night : Madison Square» американського художника Frederick Usher De Voll (1873—1941).

© Максим Солодовник, поезії, 2004 - 2014
© Ірина Григор'єва, фото автора, 2013
© Eisenturm, PR-підтримка, 2014

Довідка про автора :

Народився 1986 р.

Навчався у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка.

Видав дві книжки поезій : «...голоси подорожніх у сутінкових довгих алеях...» (Смолоскип, 2009), «Концерт для єдиної слухачки» (Eisenturm, 2014) .

Перекладає з німецької поезію та прозу. Також відомий як музичний оглядач.

Максим Солодовник

MORE NEWS FROM NOWHERE

вибране (2004—2014)

Eisenturm

Полтава 2014

ЗМІСТ :

ARS POETICA (2014)	6
---------------------------------	---

Зі збірки

«...голоси подорожніх у сутінкових довгих алеях...» (2004—2009) :

Осінь маленьких міст.....	8
Переоблік себе.....	9
Алієнація-2.....	10
Жити у порожнечі.....	11
Поліритмія.....	12
Печаль 2.0.....	13
Ти там де всі.....	14
Allerseelen.....	15
Падолисти думок.....	16
Залізна акварель.....	17
Спогад.....	18
Ренесанс.....	19
Тиші здобуто ключі.....	20

Зі збірки «Концерт для єдиної слухачки» (2009—2014) :

Антивірші, чистий попіл.....	22
Кентам.....	23
Покинуті міста.....	24
Майя.....	25
Ave, my shining star.....	26
Намір.....	27
Metamorphosis	28
Серце.....	29
Маски.....	30
Лист.....	31
Туманний обрій.....	32
Вальс на краю світу.....	33
Там, де мене нема.....	34
Пульс.....	35
Тема для медитації.....	36
Ти приходиш вночі.....	37
Вічний Вітер.....	38
.....	

HOMO SOLUS (2014)	40
--------------------------------	----

ARS POETICA

То час найперших сповідей і змов.
То наш привілей – прориватись за межі дозволених сенсів.
І там, на зворотньому боці крику,
де вічно клубочиться концентрований страх,
плекати силу бути всім на світі –
на сипучому березі найкращої річки
у мандрах досвітніх найдивовижніших снів ;
і в темних проваллях емоцій –
на морозі, серед бурі та холоднечі,
де від нас нам немає втечі.

Перед прірвою слів – чорна моя коловерть.
Як той, хто в темінь вбравсь неначе в тогу,
відчуваю свою порожнечу – на видих і вдих.

Тому мої музи ходять у камуфляжі –
погляд їхній холодний і дикий,
співають приблизно так :

Ми бачимо нерівний обрій,
у який нестерпно хотілося крикнути.
За сотню років мало що може змінитись по-справжньому –
Фенрір так само норовить зірватися з цепу.
Дежавю – то лиш сонячний зайчик
на стінах порожніх реанімацій у присмеркових містах.
Щохвилини ми мінімось легкістю й сумом.
І непохитна віра – наш єдиний мотор.

Зі збірки
«...голоси подорожніх у сутінкових довгих алеях...» (2009)

ОСІНЬ МАЛЕНЬКИХ МІСТ

осінь маленьких міст –
вкрадливий щем, що завжди з тобою

тихі провалля провулків
вени неба неправильних форм,
які одразу стають помітні
на незначній швидкості,
коли слух приємно лоскочуть
кумедні хрипи малопотужних радіостанцій

моя дорога так чи так не оминає
персональної мекки маргінальності –
цих просторих безлюдних місць

всоте її цілуючи
входячи різко й воднораз – ніжно
видихав у розжарене нами повітря:
я завжди буду там

скільки б не їздив
я матиму вигляд дерева

бо справжня свобода –
то нехіть кудись іти,
то нездатність втрачати

і все, що варто тут бачити –
як приглушеними нотами
спадає пожовкле листя над океаном часу,
як ми всі розчиняємось в ньому...

ПЕРЕОБЛІК СЕБЕ

розподібнення значень
мова як струм як удар
дощ дахами хлюпоче
стиснутий в грудях жар

зникаю з усіх ватерліній
з ухвалених центром карт
повторення слів емоцій –
то перетравлений досвідом старт

трансцендентні серця доріг
вогка знемога нічліжок
все що дозволив собі що зміг –
перегін від точки до точки

закинута ніби до кошика м'яч
тепла печаль столиць
навіжено-нестигло несито

ниє минулим околиць

АЛІЕНАЦІЯ – 2

...і тихий шум утомлених судин
і ритми фанку в підземельнім клубі
ти тут один
твоя самотність – в кубі

як невідісланий лист
як порожній вагон у депо
немовби спогад про давній зміст
про те чого ніде не було

повертаючись до себе самого – прибульцем

і коли час нам не пробачить провин
можна стати раптом порожніми –
як радість
як нутряний крик
ніби безмежний Всесвіт

ЖИТИ У ПОРОЖНЕЧІ

Жити у порожнечі ?
Теж неабияк погаруєш.

Покотьоло моєї долі, невже
ти хочеш випробувань сталлю?
Але вже не раз відворожено,
страчено й відмолено час,
що став поміж мною і всім,
ніби варта, як знак
гонитви за полум'ям в статиці мрій,
найдовших ілюзій, оманливих,
ненависних ігор, де ти забираєш
крихтини століть, як уламки меча,
складаєш принадні поради
у новий візерунок – жорстоке
нового, ще свіжого, блимання дня.

Я бачу, як нищить і гне
строптиві твої діла –
ніби постріл
у порожнечу.

ПОЛІРИТМІЯ

1.

ми універсальний дощ
і розхристаний мокрий вітер
наші справжні брати та сестри –
вулкан із незбагненною мінливістю
точок кипіння й напруги –
не дають одне одному згаснути

всеохопність
майже безмежна довіра

це більше ніж геніальний пазл
ми всепотопальний дощ
найсміливіше виверження

і зранку міліє словник –
все менше недомовок і парадоксів
дедалі обжитіший бункер
душі
дедалі щільніша твоя оболонка

2.

сивий попіл мовчання огортає нас зусебіч
ми пролазимо в шпарини будь-яких огорож
невидимі третині світу
байдужі решті

сяйво хороших слів ти так тонко їх відчуваєш
я вже бачу їхні омріяні стільники – повні

час збирання врожаю

найсолодша пітьма

говори якнайбільше
про мандри в садах любові
про власний досвід боротьби з собою
про спогади тихих днів на узбіччі часу

говори нам обом це потрібно
десь отак як ночівля приємна
втікачам і мігрантам з пустелі

ПЕЧАЛЬ 2.0

складаєш ілюзії наче перлини в намисті
ці ігри ці пристрасні барви сполохують зір
та присмаком крові із ясен тобі починається ранок

проминання облич по каналах ледь чутної туги
недоліт напівоберт видіння дрімучі і зойки
парашутна свідомість – прекрасно відомий мотив

від невміння прощатись ясніше немов ненароком
перестиглими грушами пахнуть всі зайві слова
і карбує печаль тихі майже нечутні кроки –

не нова
не нова
не нова...

ТИ ТАМ ДЕ ВСІ

ти там де всі
ти поціновуєш силу
ти не та хто вистрелить в спину
а та хто задушить вві сні

уздовж покаянь
намацуєш тіло
його тут немає його не було
завжди – і де не поглянь

випари мрій над
начебто спільним минулим
краса і розум що їх забули
хибні зблиски принад

у тебе чіткі схеми руху
туди де наміри добрі
поради не надто гіркі
ані краплини духу

тут небо і площі – твої

ALLERSEELEN

героям...

Обходячи свої отерплі горизонти,
здійматимеш пилюку макабричних літ;
Нема твоїх братів, сумним ясоном
ти вирушаєш у глевкі світи.

І мука не проллється знову хворим пульсом,
розхристаним ущент серцебиттям. Тоді
ти весь схитнешся, всім потужним торсом,
і криком там наповниш кораблі.

А вже надходять поминальні дні,

А вже тобі ніхто не допоможе...

ПАДОЛИСТИ ДУМОК

падолисти думок
перетікання ніби крізь міст
бачиш імлу виєш
тут напідпитку сні
скніють

я забуваю тебе забуваю
як осінь іде коридором

похилі площини днів
знов їхній племінь напрочуд млявий
ти хижо шматуєш мої корогви
любіві напалмом палиш

дерева якісь низькуваті кволі

ще рік тому були вони
вищими

гризешся в конвульсіях
голий

фібри землі

трепіт

ЗАЛІЗНА АКВАРЕЛЬ

якби ти проказала пам'ять
квітучих рослин твого серпня
якби

всі яри надовкіл ніби зірка полин
сушать

зворохоблено
повзтимеш рабом у мороз
холод

я не бачу твоїх речовин
звичних

просякнуто кров'ю кульбаби

мовчкувато сміється
став

десь далеко ячать платформи

СПОГАД

це була втілена поезія Верлена + полотна Клімта
з такою ж богемною тугою та сексапільністю
з очима барокової янголки водночас

голос глибший за каньйон Колорадо
запах що перекривав усі відомі парфуми
тіло богині із земними неправильними формами

крізь шепіт радіохвиль і бурмотіння бас-рифів
я провалююсь у тодішній холод
в сутінки й туман моїх вечірніх
самотніх прогулянок за їдлом

коли в мене не було нікого крім неї
сни виблискували пристрасстю найсміливіших мрій
щоби безжально точно викинути в ранок
ніби рибу на порожній вимерзлий шельф

ми були справді прекрасними у своїй розгубленості
я вперше й востаннє не знав де подіти себе
коли ти приходила

одного разу, зовсім п'яну, вклав тебе спати
на своєму ліжку, дбайливо вкривши ковдрою
і довго-довго дивився ніби на подарунок
з відстані

спала ти мало і якось швидко
прокинувшись, мовила :
ти ніби мама...

сьогодні я думаю що цей рівень щирості
слід вистраждати
довгими ночами
на самоті
вдивляючись у порожні осінні парки

РЕНЕСАНС

і ми не прощаючись підемо
на зворотний бік нашого полудня

де зелене все свіже родюче
а світло відбите не лиш у калюжах

і побачимо мрію побачимо
як вона розщіпає холодні зіпери

триматись за руку і чути
цей блюз передмість а чи спальних районів

і передчуття тепла і проміння то
лиш початок хмільного ренесансу

натхненні пустища натхненні дороги
наші недопроявлені дні

покинули раптом всі клітки
згубили невдалий час

минуле – глибока криниця
вона не побачить нас
вона не побачить нас
за узгір'ям травневого грому

ТИШІ ЗДОБУТО КЛЮЧІ

тиші здобуто ключі
ніби весняні дощі
попіл загубиться в росах

вся проминальність годин
нас полишатиме з тим
не змиритися досі

тут де ти ніжність збирав
там де колись необачно упав
мед і вино – по дозі

зміщення пам'яті тіл
ти ще нічого не вмів
ти так давно – в дорозі

тиші здобуто ключі
адже як не кричи –
тиша є стоголоса

Зі збірки
«Концерт для єдиної слухачки» (2014)

АНТИВІРШІ, ЧИСТИЙ ПОПІЛ

учора я спалив дофіга своїх давніх віршів –
німого свідка всієї цієї студентської романтики,
як ми її розуміємо у свої 18.

вогонь робив свою справу,
а я згадував той час,
щоби збагнути,
нащо було псувати стільки паперу.

і що б там не було насправді –
чи нещасливе кохання, чи похмільний синдром,
що, зрештою, в тому віці – майже те саме ;
я думаю, вони, ці вірші,
прожили гарне життя
попри всю свою недолугість:

народились з любові,
пішли у вогонь.

часто мені здається,
немало поетів хотіли б прожити так само.
і байдуже, якщо їх не почули
як за життя,
так і , тим більше, по смерті.

за вікном хтось спиняє авто і глушить мотор.
з абрикоси – між двома ударами серця –
встигає глухо упасти в ніч один стиглий плід.

КЕНТАМ

У снах своїх знову побачу тих,
з ким ішов пліч-о-пліч, щодня,
до мети.
Тут не важить, що голос більшості з них
розгубивсь по столицях і гамірних днях,
запорошений часом, як снігом чи пилом.

Коли важко, непомітно для себе, у сні, повертаєш в ту гавань,
де за спільним столом ви усі, взявши павзу в тривожних плавань,
сидите при вині як спільники і брати,
і до ранку так довго, і нікуди не треба йти.

Я сьогодні також був серед них, я певен:
кращі з нас неодмінно зберуться там,
коли хоч один відчує в них непереборну потребу.
І до ранку так довго, а у вікнах — однаково, Київ чи Амстердам.

ПОКИНУТІ МІСТА

покинуті міста –
це те, що відходить
це те, що змивається
кожною зливою в порох

якась випадкова,
страшна таємниця
заколючує наглухо
двері та вікна
завмирають
в повітрі птиці

і все, що давно
кричало,
кохалось,
вбивало
перетліває німим кіно
як ніби його й не було

це місто, де пам'ять
збивається клоччям
й уламками – час –
мовчазний і відносний

історія таких міст –
руїни театру з порожнім партером,
сухуватий скрип
годинникової стрілки.

МАЙЯ *

ті ж самі запахи, місце
і сірий фасад, утоплений в сутінь.
я ніби нікуди й не йшов...

минуле з газет і приватних архівів
мало подібне на те, що солодко і болюче
ятрить уламками пам'ять

як таємничий кортеж, за яким лиш
далека луна і брязкіт розмінних монет
чорний хід, чорний день...

на околицях цих історій знов і знов
вибухає весна караванами мрій,
замітає сліди, перетравлює твій неспокій.

бо забудеш і сам на мить,
що на цьому шляху не буває попуток,
а минуле – найкращий сусід і донор.

це там, на занедбаній території,
звідки квиток в один бік – в майбутнє,
на прозорих від сонця вулицях завжди гратиме мій оркестр.

ось він, час, що зміїться зигзагами
поміж ринків і площ божевільно старого світу –
вічно юний
на відміну від нас, нас...

* В індуїзмі та буддизмі – філософська категорія, яка постулює, що світ речей, феноменів та людей є лише морок, ілюзія. Майя є ілюзією не тому, що вона позбавлена буття, а тому, що вона минула.

AVE, MY SHINING STAR

Довгі осінні ночі,
прохолода завмерлих вулиць,
тихий сум і палкі поцілунки -
тут ввижається вічність,
до якої говориш « ти ».
І всі скарби світу –
уже не спокуса,
а фішки якоїсь химерної гри.
Побачення по готелях,
туманні парки
і потяг, що їде у зиму.

Втома і біль,
холод і заметіль,
крик, самота пуста,
а далі - уже весна.

І піднімаєшся знов
у великий бій,
щоб відчути, як відступає страх
із глибин душі
і пам'ятати найважче –
уперту, затяту віру
у власну щасливу зірку,
що освітлює довгий, тривожний шлях.

Я лежу посеред літа...
Повні кишені спогадів, вітер у голові –
ми падали так низько, що далі нема куди.
Жовто-червоний місяць і хор цвіркунів.
Все тепер зовсім не так, як колись хотів.
Все змінюється і поволі кудись зника.
Все тече, як глибока стрімка ріка.

Прости мені, якщо зможеш.
Ave, my shining star.

НАМІР

1.

А завтра прилетить сніг -
інерційно-холодна риска під вигаслим роком,
суцільний сигнал забуття в катакомбах зими.
Слід всіх днів і трудів так чи так замітає сніг.
Ти ідеш, даленіючи в дзеркалі тихих промерзлих рік.

2.

На годиннику північ.
Глухо зітхає сова з недалекого лісу.
З круговерті тіней налилася густа і волога темінь.
Вартовий на фортечній вежі намотує кола,
немов барабан в револьвері.

3.

Лише я і вино.
Чорне місто внизу,
у павутинні сну,
шепоче, що все вже було.

METAMORPHOSIS

Коли пізньої осені від мене раптово пішла кохана
і невинні дощі, як сльози важких ридань,
омивали поснулу землю,
я не знав що робити, пливучи океаном відчаю,
входячи у безживну зиму
як пілот літака в несподіваний, небезпечний штопор.

Часто мені здається :
недавні події – не більш ніж
страшний і безглуздий зимовий сон,
що розтане як дим
під вітром сяйливого квітня.

Але коли я справді лягаю спати –
бачу зруйнований вщент мегаполіс,
який де-не-де догорає –
тоді із покорчених, зяючих чорними дірами стін
виборсується мерехтливий і злий вогонь.

А в посірілому від пожеж небі
пролітає ангел із нетутешньою сурмою,
яка співає водночас врочисто і гірко.
Не кожен із тих, хто вижив у цих руїнах,
готовий почути його дивовижну гру,
не кожен ще вірить, що скоро кінець усьому.

СЕРЦЕ

І тоді я згадаю :
для любові не треба нічого.
Синє сяйво мовчання
і шум перелітних цикад.

Де я був, що я встиг,
що залишив на потім
на межі двох епох,
що обидві стікають кров'ю й слізьми?

І я знаю, що мій силует
розчиняється в міфі і казці,
у заплутаних снах
і примарних надіях коханок.

Серце рівно вистукує біт –
я із ним нерозлучний напарник.
Добра-дівчинка-смерть
забуває мої імена.

МАСКИ

А навколо сніг все та сніг, ні усмішки, ні зорі

Юрко Покальчук

навіщо ти залишився у цьому місті ?
що тримає тебе серед цих присмеркових кварталів,
запах яких - божевільня,
справжнє ім'я - легіон.

маска за маскою,
день за днем
тутешні тотеми минають, виходять з моди,
поглинаються холодною множиною чисел.

пристрасні танці на вавилонському маргінесі,
димна завіса над пам'яттю,
ріки вина в мерехтливих келихах,
маски на кожному із облич,
на кожному втікачеві від істини.

порожня душа надто довго співала про чистий космос ;
скороминущі розваги, по яких - лиш сум'яття і серця гнів,
коридор, у якому кожні двері - зачинені.

рвучко крокуючи повз чийсь покинуті сигнальні багаття,
ти вже здогадаєшся про нескінченність боротьби.

ЛИСТ

Дівчинко, мені хочеться вірити, що ти десь там є -
не менш відчайдушна за мене,
прекрасна і лагідна мрійниця.

Літо - найточніший синонім мандрівки,
тому зараз твою відсутність навіть немає з чим порівняти.

Звикаєш до всього :
до злигоднів, втрат і боїв;
чим ближче до фронту -
тим скромніша й практичніша форма.

Але залишається біль.
Біль, який відчуваєш нутром,
носиш його при собі, як холодну зброю;
біль, який не долається наодинці з собою.
І пам'ять - давня й важка мов камінь;
майбутнє, яке дивиться на мене з підозрою,
як на ворожого розвідника.

І коли ми нарешті зустрінемося -
ти не матимеш сумніву,
що мені бракувало саме тебе,
немов спраглому в пустелі - води.

Я ніколи тебе не покину.
Я ніколи тебе не забуду.

ТУМАННИЙ ОБРІЙ

Скеровані в різні сторони –
дороговкази маршрутів, що ведуть у нікуди;
нічні перестрілки,
засніжені перевали з важкою технікою –
все це лишилось позаду...

Пломінь життя буйно горить
і сталеві колони
вступають у ранок семи морів.

Вони ще не знають,
що одного разу це скінчиться.
Вони ще не знають,
що їх вже зрадили й продали,
і поки що їхній шлях устелено
квітами й ворожими черепами.

Один за одним
вони йдуть за туманний обрій.

Лише весна вертається щороку.

ВАЛЬС НА КРАЮ СВІТУ

Я знав одного типа, він говорив :
«Бензин, само собою, згорить,
так звані друзі зламаються або кинуть,
бабло – як пісок між пальців.

На що ти здатен –
без вивертів,
без брехні,
без понтів,
без боргів ?
Знаючи – це не жарти,
а пристрасна гра без стопів і поворотів ;
знаючи, як різко в деякі роки приходить зима.»

І тепер я скажу тобі так :
світ, яким ми його знаємо,
поступово зникає з-перед очей ;
лише в цьому танці
ми належимо одне одному,
ти забуваєш саму себе,
упиваючись цим моментом,
в танці, в якому змішалось все –
у слухний час, у відповідних пропорціях ;

І доки світло струмує в небесних порталах,
і доки темрява манить нас шлейфом запахів,
дивовижних знаків і натяків,
немов даючи нам для роздумів ще один шанс –
у мене не буде сумнівів
у тому, що справді важливо.

Сполохи в темному небі серпня.
Краса твоя невтомна і невловна.
Вальс на краю світу.

ТАМ, ДЕ МЕНЕ НЕМА

*І наче чорний стяг,
шумить над серцем кожна ніч.*

Богдан-Ігор Антонич

у ліжку своєму самотньому,
у ранковій імлі, у порожньому домі
відпускаю вчорашні тривоги,
усміхаючись думці, що все це –
лише рок-н-рол.

там, де мене нема
вітер виє в розбитих серцях,
авта вічних вигнанців рушають шляхом,
за яким не буває ні сумнівів, ні страху.

вранці в порожньому домі,
під вікном, за яким сяє осінь
відпускаю думки на волю,
усміхаючись спогадам
про всі пережиті шторми.

там, де мене нема,
в мегаполісі мрій,
вона плаче беззвучно, без сліз,
знає – я не прийду.

восени у порожньому домі,
у ліжку своєму самотньому
бачу як Місяць пливе на Захід –
туди, де мене нема.

тіні по дзеркалах,
темне буття,
темна течія літ
і душа на замку,
немов бранка.

ПУЛЬС

Біль – це дрібничка, кажу я.
Це те, що можна контролювати.
Інша річ, що тепер ми
бездарно і незворотно
втрачаємо час, мов кров.

Я ходив по межі двох світів,
ховаючи по блокнотах вірші,
говорячи із тобою подумки –
замість усіх божеств.

Немає сенсу у співчутті,
мало сенсу у пам'яті –
ти не чуєш мене,
ти вперто мені не віриш.

В очах моїх – ніч непроглядна, осінь.
Що тобі до моєї любові?
Що тобі до цієї печалі ?

Про вигнання, що може не повернутись,
шлейфи зів'ялого листя шепочуть
у темних завмерлих містах –
чи то молитви, чи то прокляття.

ТЕМА ДЛЯ МЕДИТАЦІЇ

І я збільшуватиму швидкість,
наша червона Ferrari мчатиме автобаном,
далеко-далеко, де ніхто нас не знає,
і навіть циклони у нас на шляху
будуть лише орнаментом в атласі цього літа.

Спільне тепло, кілометри доріг,
намотані тільки удвох, сам на сам ;
радість, яка не згасає,
взаємність без меж і термінів.

І коли серед лісів чи на березі океану
зійде місяць у вікнах нашої спальні –
ми кохатимемось, наче востаннє,
переплітаючись гарячими і гнучкими тілами –
в одне.

І я збільшуватиму швидкість,
доки ми не сягнемо солодкого піку,
доки не вийдемо разом у космос –
я і ти,
богине моя.

ТИ ПРИХОДИШ ВНОЧІ

Ти приходиш вночі (хоч ніколи не йдеш),
коли навколо безлюддя й сувора тиша,
сідаєш до крісла у моїй спальні
і починаєш розмову першою, мов раніше :

«- Любий, позаду – п'янкі авантюрні роки,
але ти й сьогодні затятий і незворушний,
міцний, як алмаз, немов піраміди,
яких боїться навіть сам час.

А небесною поштою стабільно летять листи :
про те, що поезія – це самотність у лабіринті,
про те, що ми – антитеза рабам і зайдам,
і наші отруйні стріли – це помста за тих,
кого не змогли вберегти.

Тому я тебе прошу :
гостри свій меч – навіть якщо це слово,
тим більше, якщо це слово.
Хто знає, можливо, зараз пізніше,
ніж думаєш ти.»

І я відповім тобі щось,
і попереду нас чекатиме
тепле море любові,
зимний порт розставань.

ВІЧНИЙ ВІТЕР

I.

зазвичай
я ніколи нікому не довіряю,
говорячи : все уві сні, не насправді,
але вдалося мені відчутти,
що ти – вічний вітер,
а я – вогонь.

зазвичай
я тримаю руки за спиною чи в кишенях,
прогулюючись навою ніби власним районом,
але одного сонячного дня
я простягнув їх тобі,
і обійми твої
були ніжнішими шовку.

зазвичай
дні стугонять щільно один за одним,
наче вагони товарняка,
але з тобою
кожен ранок – як дар богів,
кожна ніч – безмежне небо твоєї любові.

швидкоплинний, жорстокий час,
в якому губляться й сумніви, і боротьба,
але він не зачепить нас,
доки ти – вічний вітер,
а я – вогонь.

II.

і ніхто не прийде сюди,
і не потрібно нікого,
минулого стерто сліди,
тепла взаємна облога.

а в наших очах –
увесь неозорий космос,
штиль на моїх губах,
ти вже забула свій страх,
параною, самотність і пустоту.
ми уже там, де немає меж,
кордонів і заборон –
тільки солодкий полон,
тільки плетиво тіл і душ,
радість, що не зника,
пісня легка і п'янка,
зорі небесні, яких мільйон...
ти – вічний вітер,
а я – вогонь.

III.

наш корабель летить у хмарах –
туди, де не бував іще ніхто.
ніч розгортає перед нами
бентежних ліній полотно.

ти для мене як ціла планета.
я давно у твоїх тенетах.

у молочних хвилях туману,
по яких ми зараз пливе
серце нізащо не збреше, кохана :
все, що є в нас – цей ось момент.

і мандрівка триватиме доти,
доки ти – вічний вітер,
а я – вогонь.

=====

HOMO SOLUS

Я бреду довгим безлюдним пляжем —
тихий шурхіт піску, зорі над морем,
запахи осені.

Залишивши друзів і ворогів геть далеко,
я згадую декого з них поіменно —
жовтуваті слайди минулого
змішуються з присмаком віскі,
який обпікає губи.

Сплячі тутешні нічого не знають
про довгий шлях з півночі
аж до пустельних оаз...
і назад.

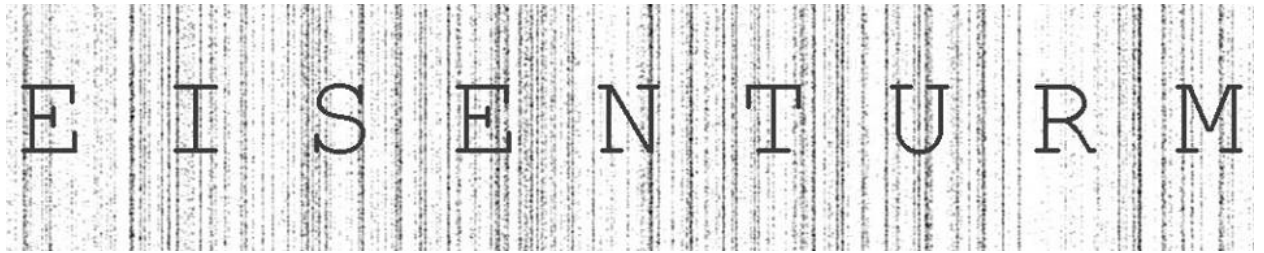
Стрімкий вітер,
вирвавшись із темниці ночі,
шепоче мені про свободу.

Літературно-художнє видання

Солодовник Максим. MORE NEWS FROM NOWHERE : вибране (2004—2014)
— Полтава : Eisenturm, 2014. — 42 с.

Якщо Вам сподобалася ця книжка,
маєте змогу віддячити автору напяму,
переказавши будь-яку суму за актуальними реквізитами,
які Ви отримаєте, написавши автору на фб :
<https://www.facebook.com/maxym.solodovnyk>

Ваша підтримка є дуже важливою!

[перше українське видавництво для відморозків]

<https://www.facebook.com/eisenturm>
<http://eisenturm.blogspot.com>

12 причин підтримувати Eisenturm (як автор і як читач)

- 1) **Екологічна.** Наші релізи не потребують ані паперу, ані пластику, так само як і будь-яких інших витратних матеріалів, таким чином не завдаючи шкоди довкіллю. Хоча релізи на фізичних носіях - це дуже добре, особливо для колекціонерів, але нам не з чуток відомо, як в умовах нинішньої України тиражі навіть дуже хороших видань продаються роками, так і не знаходячи достатньої підтримки у потенційного споживача. Тому треба дивитися на ситуацію реально і тверезо, і діяти відповідно.
- 2) **Економічна.** Вам не потрібні жодні кошти для того, щоб мати доступ до наших релізів, лише інтернет. Так само у випадку з нами вам не потрібні послуги служб доставки, адже все, що ми випускаємо, стає доступним в момент публікації.
- 3) **Інтерактивна.** Eisenturm, на відміну від багатьох видавництв, завжди відкрите для спілкування (в коментарях блогу або на фб) та цікавих пропозицій. Оскільки ми точно знаємо, що нас цікавить у цьому житті, відповідь завжди буде чіткою.
- 4) **Ми пропагуємо самоорганізованість і самозайнятість,** будучи абсолютно переконаними в тому, що в наш час аби зробити котрийсь гідний проект, не потрібні мільйонні рахунки в банках, зграї спонсорів і тому подібне (тим більше, що названого у нас нема і не передбачається). Що справді потрібне - це дисципліна, професіоналізм і бажання робити справу, яку вважаєш доцільною і правильною, організовуючись за потреби з однопумцями. Лише ентузіасти, а не грошові мішки, можуть визначати обличчя реальної культури в часи, коли меценати стали реліктовим видом.
- 5) **Ми маємо принцип персональної відповідальності.** Як сказав свого часу один мудрий чоловік, відповідальність як така буває лише персональною, саме тому Eisenturm має тільки одного керівника і навіть якщо в майбутньому хтось схоче долучитися, цей принцип завжди диктуватиме чітку організаційну структуру, де кожен відповідатиме за свою ділянку проекту.

6) **Чесність і відвертість.** Авжеж, цей момент не є плюсом для тих, хто любить брехню і фальш, але це явно не наш читач, тож нам щиро пофіг.

7) **Відсутність серед наших релізів будь-якого "філлера"** - як комерційного, так і корупційного. Публікуємо тільки те, що було б цікаво прочитати / почути самим. Наш незалежний і некомерційний статус цьому дуже сприяє.

8) **Eisenturm любить те, що робить і робить те, що любить.**

9) **Eisenturm** , на відміну від багатьох інших, **не тягне kota за хвіст і не бере на себе зайвого.** Ми можемо довго мовчати, але не будемо імітувати діяльність.

10) **Наша "мережа збуту" - увесь інтернет,** питання лише в кількості зацікавленої публіки (хоча сама по собі кількість нічого не вирішує у таких справах - на відміну від якості). Де б Ви не були, Ви однаково будете в курсі наших релізів.

11) **Eisenturm - вище комерції, у нас інші завдання.**

12) **І нарешті, Eisenturm – перше і наразі єдине українське цифрове видавництво для відморозків** (у найкращому розумінні цього слова). Якщо Ви - гламурний крендель або тупа пизда, вам з нами явно не по дорозі, і напевно Ви дочитали до цього місця :) У нас власна шкала цінностей, і це те, за що варто боротись.

До нових зустрічей!